XVI. évf. 5. szám 2004. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

K.J.: Millenium millenarizmus nélkül...

Mariann: Az Úr meggyógyított..

"A Szentlélekben szeretjük azokat, akik Krisztusban egyesülnek velünk. Minél bőségesebben részesültünk Krisztus Lelkéből, annál tökéletesebben tudjuk szeretni őket; s minél jobban szeretjük őket, annál többet kapunk a Lélekből."

(Merton)

Az Úr szeretete új erőt ad!

Isten a világot és az embert azért teremtette, mert túláradt benne a szeretet. Ez a teremtés oka, ugyanakkor ez az ember célja. Az Atya szüntelenül ajándékozza magát a Fiúnak a Szentlélekben (és viszont a Fiú is ajándékozza magát az Atyának). Az ember arra született, hogy odaajándékozza magát a szeretetben. Mivel az első bűn óta az ember bizalmatlanná és önzővé vált, nem képes odaajándékozni magát a Szentlélek nélkül. Ez boldogtalanságának forrása. Minél inkább magába záródik és elutasítja a másikat, annál kevésbé képes a boldogságra. A házastársak kapcsolata és az Úrral való szeretetkapcsolat is a Szentlélek által válik teljessé.

Ha nincs az emberben a Szentlélek, mindig fenyeget az önzés kísértése. Életfontosságú kérdés, hogy ki hogyan tanul meg szeretni... ki hogyan vállalja ennek érdekében az önmegtagadást, egészen önmaga meghalásáig. Mert itt van elrejtve identitásunk. Nem a karrierben, nem is a világ birtoklásában, hanem a szeretet teljességében.

Az Apostolok Cselekedeteinek könyvében olvasom, hogy Lisztrában megkövezték Pál apostolt (14,19). Sebei annyira súlyosak voltak, hogy önkívületi állapotba került. Azt gondolták meghalt, ezért „a városon kívülre vonszolták". (Ha több száz méteren keresztül vonszolnak egy embert és az nem tér magához, az valóban halálosan megsebesülhetett.) Mi történt ezután?

A tanítványok az éj leple alatt odamentek, hogy eltemessék Pált. Bizonyára az együttérző szeretet miatt sírtak és imádkoztak. Egy idő után Pál magához tért, visszament velük a városba, ahol ápolták őt és bekötözték sebeit. Egy napig pihent Pál és utána elindult, hogy hirdesse az evangéliumot. Ő egy igazi férfi volt, telve szeretettel és erővel. Képzeljük el, hogy minden porcikája fájt, alig tudott megállni a lábán és annyira meg tudott feledkezni magáról, annyira vágyódott Isten szeretetéről beszélni, hogy erőt vett magán és hirdette Isten országát. Szavait megrendülve hallgatták az emberek, mert azonnal felismerték, hogy ez az ember a fájdalmai ellenére is tud szeretni, ez az ember nem önmagáért él, hanem Istenért, ezért hinni kell annak, amit mond. Mert ilyen körülmények között csak az igazságot mondhatja.

Ez a történet bepillantást ad az „új ég és az új föld" szépségébe. Ahol Isten „letöröl a szemünkről minden könnyet" (Jel 21,1.4). Jóllehet ez majd csak a halálunk után valósul meg teljes gazdagságában, de néha már most is megízlelhetjük örömét. Isten gyöngédsége megérint bennünket és nem érezzük már a fájdalmat. Erőt kapunk Tőle, hogy továbbra is ki tudjunk tartani az Ő szolgálatában. Isten otthont készít nekünk nemcsak az örökkévalóságban, hanem már most is. Testvéreket ad, egyengeti életutunkat, békét teremt szívünkben, körülvesz gondviselésének ezer apró jelével. Ezt az otthont csak mi tudjuk elrontani bűneinkkel, rossz indulatainkkal, hazugságainkkal, veszekedéseinkkel, mások elutasításával – egyszóval szeretet nélküli életünkkel. Nem látjuk be, hogy boldogtalanságunk forrása éppen ez. Ha ez megoldódna, olyan szép lenne minden. Jézus az Ő Szeretet Országát velünk együtt és általunk akarja megvalósítani. Erről szól az Evangélium: ezért halt meg a kereszten... hogy megmentse bennünk a szeretet kincsét, mert csak ez teszi szívünket nyitottá az örökkévalóság befogadására.

Jézus szeretetének megrendítő bizonyítéka az utolsó vacsora volt. Jézus érezte földi életének végét, elvonult előtte sok szép emlék a gyermekkorából, édesanyja odaadó szeretetéről, a tanítványokkal együtt töltött három évről. Ekkor rápillant a vele szemben ülő Júdásra. Látja maga előtt, amint az elsők között lelkesen csatlakozott hozzá. Ugyanakkor látta szívének keménységét is. Látta rögeszméit a földi királyságról – és ezeket nem bírta átadni. Nem tudott róluk lemondani. Végül látta azt is, hogy amikor rájön tervének sikertelenségére, akkor összeomlik és felakasztja magát. Végtelen szánalommal nézett Júdásra. Szerette őt, annak ellenére, hogy tudta árulásának tervét, ami elindítja a megostorozás és keresztrefeszítés rettenetes fájdalmát. Jézus pontosan így látja a mi szívünk titkait is. Látja árulásainkat, képmutatásainkat, haszonlesésünket, önzésünket, rögeszméinket, ennek ellenére szeret minket, ahogy Júdást is szerette. Jézus nem sajnálta magát, hanem bátran odaállt bírái elé és vállalta a keresztet, mert annyira szerette az Atyát és minket is. Ez a titka az igazi szeretetnek: elfelejti önmagát és egészen a másiknak él.

A szent kereszt felmagasztalásának ünnepén (szept. 14.) érdemes végiggondolni ennek a megfoghatatlan, határtalan szeretetnek a titkát *„amely életét adja barátaiért"* (Jn 15,13).

Katona István
főszerkesztő

Millenium millenarizmus nélkül

II/1. rész

Bevezetés

A millenium ezer éves időszakot és ezeréves évfordulót jelent. A közelmúltban megünnepeltük a magyar kereszténység és az államalapítás milleniumát, ezer éves évfordulóját. A Jelenések könyvében is olvasunk egy milleniumról, egy ezer éves időszakról, amelyben a vértanúk életre kelnek és Jézussal ezer évig uralkodnak (Jel 20,1-6). E szentírási hely értelmezéséből már elég sok probléma adódott. Ennek helytelen értelmezését millenarizmus illetve chiliazmus néven elítélte az Egyház. Mindkettő ezt az ezeréves uralmat próbálta értelmezni, az első az ezer latin, a második a görög elnevezéséről kapta a nevét. De ezt a részt nem lehet kivenni a Szentírásból, mintha ott sem lenne. Kell, hogy legyen helyes értelmezése is.

Nemrég született egy könyv erről a témáról egy az USA-ben élő olasz származású katolikus szerzetes-teológus tollából: **Joseph Ianuzzi, OSJ: „The Triumph of God"**, s **„Kingdom in the Millenium and end Times. A prober Belief from the truth in Scripture and Church Teachings."** St. John the Evangelist Press 222 S. Manoa Rd. Havertown, PA 19083 USA.

Ez a legautentikusabb mű, amelyet valaha erről a Jelenések könyvében szereplő nagy milleniumról írtak. Remélhetőleg hamarosan elkészül a magyar fordítása is. De amíg ez készül, addig is szeretnénk a magyar olvasókkal is megismertetni e könyv lényeges kijelentéseit. Hely hiányában azonban részletes bizonyításokba nem bocsátkozhatunk.

A szerző bemutatja, hogy a témában mit ítélt el az egyház, és mit nem. Az apostoli atyákat és az egyházatyákat az erre a szentírási helyre való kijelentéseikért senki sem ítélte el, csak ezek eltorzítását ítélte el az egyházi tanítóhivatal.

Csak a Szentírásra és a Szenthagyományra, főleg az apostoli atyákra és az egyházatyákra, és az egyház hivatalos tanítására épít a szerző, magánkinyilatkoztatásokra nem. Egy olyan időszakról ír, amit a Szentírás ezer éves uralomnak, milleniumnak nevez, de mégsem millenarista, mégsem khiliaszta írás.

Fő mondanivalója, hogy a végső ítélet két szakaszban fog végbemenni: az élők megítélése ennek a milleniumnak az elején lesz, a holtak megítélése a végén. Csak a holtak megítélése jelenti a világ végét. Az első ítélet az Antikrisztus és azok legyőzése után lesz, akik az ő jelét magukon hordozzák. Ezt egy nagy megpróbáltatás előzi meg. Az utolsó ítélet előtt azonban egy olyan béke korszak következik, amely még nem volt a világ teremtése óta. Az emberek olyan szentek lesznek, mint az apostolok idejében. A szentek korszaka következik.

Ezek az idők már közel vannak. Már bennük élünk. Közel van a nagy szenvedések és nagy megpróbáltatások ideje. Tehát nem egy távoli jövőről szól a Jelenések könyvének szóban forgó helye, hanem egy már a jelenben is zajló folyamatról. Ezért fontos, hogy megtaláljuk ennek helyes értelmezését, hogy útmutatást, megerősítést, bátorítást nyerjünk ezekben a zavaros időkben, amiket élünk, és amik még ránk várnak.

Az egyházatyák, Eusebius, Szent Ágoston írtak erről, de nagyon töredékesen mutatták be ezt a korszakot. A századok során egy előítéletes gondolkodás alakult ki. Könnyen millenarizmusnak, chiliasmusnak nyilvánítják, ha valaki az idők vége és a világ vége között egy közbülső időszakról beszél.

Ha távoli országba, vagy városba indulunk, azzal a hittel tesszük, hogy létezik az az ország és város. De tudásunk róla eleinte elég kezdetleges. Velük kapcsolatban sok minden egybemosódik. Ahogyan azonban közeledünk célunkhoz, egyre több jel mutat arra, hogy az egy valóságos ország és város. Megjelennek az útjelző táblák, amelyeken az ország és város neve olvasható, több hasonló rendszámú autóval találkozunk, és egyéb jelekből is látszik, hogy már közeledünk a célhoz. Vagy ha hegyeket nézünk távolról, egyetlen nagy kékségnek tűnnek. Ha azonban közelükbe érkezünk, jól elkülönülnek egymástól a hegyek és a völgyek. A Szentírás kijelentései az idők végéről és a végső időkről sokáig egybemosódtak, a kettőt azonosnak gondolták. Közelükbe érkezve azonban kezdenek elkülönülni a távolról egynek látszó események.

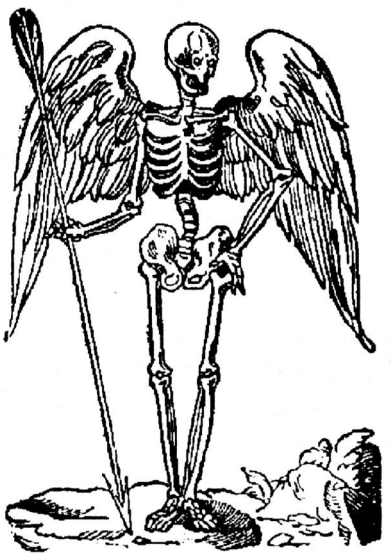
Többnyire protestánsok, akiket nem kötnek katolikus előítéletek, beszéltek és beszélnek arról, amiről katolikus oldalon csak magánkinyilatkoztatásokból hallottunk. Mivel nem volt a tanítóhivatalnak egyértelmű tanítása, ezért az ég nyilatkozott erről magánkinyilatkozásokban, mivel az idő közel.

E könyv bemutatja – a magánkinyilatkoztatások mellőzésével – elsősorban a Szentírásra építve ezeket az időket.

Alapvető szentírási helyek az ezer éves uralomról

Jelenések könyve 20,1-6:

„Aztán láttam, hogy egy angyal szállt alá a mennyből, a mélység kulcsa volt nála, és nagy láncot tartott a kezében. Megragadta a sárkányt, az őskígyót, vagyis az ördögöt, a sátánt, és ezer évre láncra verte. Letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, míg le nem jár az ezer esztendő. Akkor rövid időre szabadon engedik. Ezután trónokat láttam, azok ültek rajtuk, akikre az ítélkezést bízták. És (láttam) a lelkeket, akiket Jézus melletti tanúságtételükért és az Isten szaváért lefejeztek, akik nem borultak le sem a vadállat, sem képmása előtt, sem bélyegét nem viselték homlokukon vagy karjukon. Életre keltek, és ezer évig uralkodtak Krisztussal. A többi halott csak akkor kelt életre, amikor eltelt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. A második halálnak ezeken nincs hatalma, hanem Istennek és Krisztusnak lesznek papjai, és ezer évig uralkodnak vele."

Jelenések könyve 19,11-21:

„Ekkor nyitva láttam az eget. Egyszerre egy fehér ló jelent meg. Aki rajta ült, azt Hűségesnek és Igaznak hívták. Igazságosan ítél és harcol. Szeme olyan, mint a lobogó tűz, fején sok korona, ráírva a név, amelyet senki sem tud, csak ő. Vértől ázott ruha van rajta, a nevét Isten Igéjének hívják. Az égi seregek fehér lovon kísérik, tiszta fehér patyolatba öltözve. Szájából éles kard tör elő, hogy lesújtson a nemzetekre. Vasvesszővel kormányozza majd őket, és tapossa a mindenható Isten haragja tüzes borának sajtóját. Öltözetén a csípő körül ez a név volt felírva: Királyok Királya és Urak Ura. Láttam, hogy egy angyal áll a napban. Nagy szóval kiáltotta az égen repülő madaraknak: »Gyertek, gyűljetek össze az Isten nagy lakomájára. Egyétek a királyok húsát, a vezérek húsát, a bajnokok húsát, a lovak és lovasok húsát, minden szabadnak és rabszolgának, kicsinek és nagynak a húsát!« Majd láttam: A vadállat és a föld királyai összegyűltek a seregeikkel együtt, hogy harcra keljenek a Lovassal és seregével. De ezek elfogták a vadállatot és vele együtt a hamis prófétát, aki csodákat tett, és félrevezette velük azokat, akik a vadállat bélyegét viselték, és a képmását imádták. Elevenen bevetették mind a kettőt a kénköves, tüzes tóba. A többit a Lovas kardja ölte meg, amely a szájából tört elő. És az összes madár jóllakott a húsukból."

Dániel próféta könyve 12,1-13:

„»Abban az időben fölkel Mihály, a nagy fejedelem, néped fiainak oltalmazója; mert olyan szorongattatás ideje következik, amilyen még nem volt soha, amióta nemzetek vannak. Abban az időben megszabadul néped, mind, aki be van írva a könyvbe. Akik a föld porában alszanak, azok közül sokan feltámadnak, némelyek örök életre, mások gyalázatra, örök kárhozatra. Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok. Te meg, Dániel, zárd el ezeket a szavakat, pecsételd le a könyvet a végső időkig. Sokan eltévelyednek, és a gonoszság növekedni fog.« Ekkor én, Dániel, azt láttam, hogy két más valaki is áll ott: az egyik a folyó innenső partján, a másik pedig a folyó túlsó partján. Akkor megszólítottam azt a gyolcsruhába öltözött férfiút, aki a folyóvíz fölött állt: »Mikor lesz vége ennek a sok csodálatos dolognak?« Erre a gyolcsruhába öltözött férfi, aki a folyóvíz fölött állt, jobbját és balját az égre emelte. S hallottam, amint megesküdött az Örökkévalóra: »Egy idő, két idő és egy fél idő múlva ez mind beteljesedik, akkor, amikor az az erő, amely a szent népet szétszórta, nem lesz többé.« Hallottam ugyan a szót, de nem értettem, azért újra megkérdeztem: »Uram, hogy állunk ezekkel a végső dolgokkal?« Így válaszolt: »Eredj, Dániel, mert el vannak zárva, és le vannak pecsételve ezek a szavak a végső időkig. Sokat kiválasztanak, megtisztítanak

és próbára tesznek, ám a gonoszok tovább folytatják gonoszságukat. A gonoszok közül senki se jut el a belátásra, de az értő szívűek meg fogják érteni. Attól az időtől kezdve, amint megszűnik a mindennapi áldozat, és felállítják a vészt hozó undokságot, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki bízni tud, és megéri az ezerháromszázharmincötödik napot. Te meg menj és légy nyugodt! Amikor véget érnek a napok, te is fölkelsz a végső napon kijelölt sorsodra.«"

Megjegyzések a három alapvető szentírási helyhez

Ebben a könyvismertetőben nem megyünk bele apró részletekbe. Nem kimerítő exegézisét hozzuk ezeknek a verseknek, hanem csak néhány jellemzőre hívjuk fel a figyelmet.

Hogy kell értelmezni a Jelenések könyvét, Dániel próféta könyvét?

Mindkettő prófétai könyv. Úgy kell értelmezni, hogy a Szentírás többi részével nem lehetnek ellentétben. Mind a Jelenések könyve, mind pedig Dániel könyve olyan szimbólumokat és képeket használnak, amelyek nem földi valóságokat írnak le. Éppen ezért az időpontokkal és időtartamokkal óvatosnak kell lennünk. Hogy pontosan mikor jön el, és milyen hosszú lesz a békeidő, azt nem tudjuk.

Az ezer év nem földi mértékkel mért ezer évet jelent. Az ezernek szimbolikus, nem matematikai jelentése van. Egy nagyon intenzív időszakot jelenthet. A 10, aminek hatványa az 1000 a tökéletesség jelképe is, például tízparancs. Majd abban az ezer évvel jelölt korszakban élik meg az emberek igazán a tízparancsot is.

Az ezer év valóságos földi korszakot jelent, de más fajta időszámítás lesz, mint a mostani. Nem tudjuk, hogy jelenlegi időszámításunk szerint meddig fog tartani. Valóságos időszak lesz itt a földön, de különbözni fog a jelenlegi időérzékelésünktől.

Az apostoli atyák azt tanították, hogy aki megéri ezt a kort, hosszan fog élni, és az egész időszakban csak egy pápa lesz.

Ebben az elkövetkező békeidőben sokkal magasabb szellemi nívón fognak élni az emberek, úgy, mint ma néhány misztikus.

Az eljövendő időnek legfontosabb titka az Eucharisztia lesz. Az egész Krisztus fog uralkodni. A fő és a tagok együtt, az egész misztikus test. Az Oltáriszentséget úgy fogjuk megtapasztalni és megélni, mint ahogy kétezer évig nem.

Krisztus második eljövetele és az utolsó ítélet nem azonos. Biztos, hogy váratlanul és királyként fog megnyilatkozni. Lehet, pl. hogy kereszt jelenik meg az égen.

Papias, Justinus, Irenaeus, Tertulliánus, Hippolitus, és a korai egyházi írók (Olympiai Methodius, Lactantius), szent Ágoston és az Egyházi Tanítóhivatal millenarizmusról való megnyilatkozása szerint, nem tekinthető millenarista vagy chiliaszta kijelentésnek az, hogy a szentek feltámadása testben való feltámadás lesz, úgy, hogy itt fognak a földön élni és tevékenykedni. Itt fognak élni és működni a földön, részt fognak venni Krisztus diadalában. De ez a birodalom nem mai fogalmaink szerinti földi, testi birodalom lesz, ahogy a chiliaszták elképzelték. Ezt az Egyház elítélte.

Egy szellemi, egyházi, eucharisztikus, kegyelemtől átjárt idő lesz.·

Az apostoli tradíció atyái a szenteknek ezt az uralmát a földön gondolják el, és nem a mennyben. Azt mondják, hogy az előző évszázadokban élt igazak és szentek fel fognak támadni, különösen azok, akik az Antikrisztus korában vértanúként életüket adták Krisztusért.

Az idézett szövegekben Dániel próféta ígéretet kapott, hogy akkor fel fog támadni (Dán 12,13). A Jel 20,6 szerint akinek része lesz az első feltámadásban, azon nem lesz hatalma a második halálnak.

És azok is élni fognak, akik – Isten különleges kegyelme folytán – Mária oltalmában és a szent angyalok segítségével megőrizték az igazi katolikus hitet az Antikrisztus korában, és túlélik a Dániel prófétánál szereplő szimbolikus jelentésű 42 hónapot, illetve 1260 napot.

Akik azonban megengedték, hogy a vadállat jelét rájuk pecsételjék, azoknak részük lesz az ítéletben, és az Antikrisztussal együtt a mélységbe taszítják őket.

Mások, akik meghalnak, de még nem tisztultak meg eléggé, bizonyára a tisztítótűzbe kerülnek, és nem érik meg a szombati nyugalomnak ezt az idejét a földön.

Arról nincs szó azokban a forrásokban, amelyeket a szerző idéz, hogy az ezer éves uralom kitölti az utolsó ítéletig való teljes időt.

A Jel 20,3 szerint miután az angyal megbilincselte a sátánt, és letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, utána egy rövid időre még szabadon engedik.

Sok félreértés támadt abból, hogy az antikrisztusi hatalom Krisztus által való legyőzését (Jel 19,11-16), amit angyalainak a segítségével visz végbe, összetévesztették a paruziával, az utolsó ítélettel.

Az első és a második feltámadásról és az első és a második halálról való kijelentéseket helyesen kell értelmezni.

Azt el kell utasítani, hogy Krisztus láthatóan, testben fog eljönni, és hogy ez a jelenlegi időszámításunkba illeszthető. Az igaz, hogy Krisztus váratlanul fog közbelépni, és a királyok királyaként és az uralkodók uraként bemutatkozni, akkor, amikor az Antikrisztus azt hiszi, hogy hatalmának a csúcsán áll. De nem látható hús-vér formában fog megjelenni és uralkodni. Lovasként jelenik meg, kíséretében az angyalok is lovagolnak: ez szimbólum. Sem Jézusnak, sem az angyaloknak nincs szükségük lovakra.

Az lehetséges, hogy az égen jel fog feltűnni, hogy például keresztjét, vagy meggyötört testét minden ember meglátja, de nem testileg jön a földre, hogy itt látható formában uralkodjék. Láthatatlanul fog eljönni a Szentlélek erejével.

Szent Bernát Jézus háromszoros eljöveteléről beszél: az 1. látható, a 2. láthatatlan, és a 3. végső eljöveteléről. (Szent Bernátnak ezt a tanítását az egyház bevette hivatalos szövegei közé is, a Breviárium adventi kötetében szerepel.)

A gonosz nem lesz teljesen száműzve ez alatt az „ezer év" alatt , de nem lesz lehetséges olyan világméretű elcsábítása a nemzeteknek, mint amit most tapasztalunk. Nem lesz olyan nagy hitehagyás, nem lesznek olyan nagy üldözések.

Ennek az új korszaknak az elején egy nagy megtisztulás lesz. Az emberek meglátják önmagukat és bűneiket úgy, ahogyan Isten látja. Meglátják az ítélő Istent, és meglátják az irgalmas Jézust is. Átélik megbocsátását. Ez egy nagy megtérést, átváltozást fog hozni az emberekben. Az Egyház számára ez előbb következik be, mint a többi embernek. Az ítélet Isten házán kezdődik.

1Pt 4,17:

„Mert itt van az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten házanépén. De ha mirajtunk kezdődik, mi lesz a sorsuk azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában?"

Jer 25,29:

„Mert ha arra a városra, amely a nevemet viseli, pusztulást hozok, hogyan gondoljátok, hogy ti büntetlenül maradtok? Bizony, nem maradtok büntetlenül. Mert magam szólítom ide a kardot a föld minden lakója ellen – mondja a Seregek Ura."

A Jel 20,9 az Egyházat a szentek táborának és a szeretett városnak nevezi. E megtisztulás után megvalósul a régtől óhajtott egység.

Már az ószövetségi próféták és zsoltárosok is várták ezt a kort. Az apostolok, és utánuk sok nemzedék úgy gondolta, hogy az ő életükben fog bekövetkezni. Ennek a korszaknak a várása nem volt tévedés a részükről, még akkor sem, ha ez az ő idejükben nem következett be, mert őket ez a várakozás előkészítette. Akik nagyon várták ezt a kort, azokat várakozásuk szentté tette. Valóban meg is fogják ezt érni itt a földön, mert fel fognak támadni, és e korszakban fognak élni és Krisztussal uralkodni.

Fontos ezekről az időkről elmélkednünk, hogy vágyakozzunk mi is utánuk. Mert akik vágyakoznak rá, azok fogják megérni.

Fontos róluk elmélkednünk, hogy helyesen értsük azt a kort, amiben most élünk, hogy látva ennek sok borzalmát elsötétedését és kísértését, el ne veszítsük bátorságunkat, kétségbe ne essünk.

És fontos róluk azért is elmélkednünk, hogy felkészülhessünk erre az eljövendő új korszakra bűnbánattartással, megtéréssel, hogy megtisztuljuk és átváltozzunk a bűnbánat szentsége és az Eucharisztia által, hogy beléphessünk ebbe az új korszakba.

Legyünk készen, legyünk éberek! Ez a korszak, az Úr napja közel van!

Az események sorrendje megállapítható

1. Az első szorongatás az Antikrisztussal.
2. Az általános ítélet első fele, az élők megítélése, és minden gonosztevő félreállítása. Az Úr eljön megdicsőült szellemében. Előzetes figyelmeztetés nélkül jön el egy olyan órában/napon, amikor az Antikrisztus hatalmának csúcsán lesz.
3. A béke időszaka következik. Egy átváltozott föld és ég, amelynek előképe a táborhegyi átváltozás. A nagy fellélegzés és nyugalom időszaka.
4. A millenium végén a nagy szorongattatás (Góg és Magóg).
5. Minden test feltámadása.
6. Az általános ítélet másik fele, halottak megítélése.
7. Új ég és új föld, az új és örök Jeruzsálem.

K. J.

— FOLYTATJUK. —

»BOLDOG ÉS SZENT, AKINEK RÉSZE VAN AZ ELSŐ FELTÁMADÁSBAN!« (Jel 20,6)

Bryan Holl vértanúsága

Egy kedves tanárom beszélt Kambodzsáról:

„1969 karácsonyán misét hallgattam Phnom Penh-ben. A székesegyház volt Phnom Penh legnagyobb épülete (a vörös khmerek később földig rombolták). Senki sem hihette, hogy három hónapra rá Kambodzsa elveszti lakossága egyharmadát Pol Pot és társai kezén: egy kis klikk kezén, melynek tagjai Párizsban Sartre-tól tanultak forradalmat és ideológiai tisztogatást."

Pedig ez történt, és félek, hogy ugyanez fog történni megint.

Tisztelettel érdeklődöm: szerinted melyik ideológia nevében? Vagy ma már ideológia sem szükséges a népirtáshoz? (Például a nyugati civilizáció önpusztítására gondolok...)

Egy templomot nem csak úgy lehet lerombolni, miként a vörös khmerek tették Phnom Penh-ben, vagy Rákosi Mátyás a Regnum Marianumot, hanem a hit elvesztése és a közömbösség által is. Ha egy templom kiüresedik és többé nincs ott Eucharisztiát ünneplő közösség, nincs élet benne. Ez a kiüresedés és halál tovább terjed a családokra és a társadalomra is. Ez a fajta népirtás annyiban rosszabb, mint a kambodzsai, hogy itt nincsenek vértanúk, akiknek véréből megújulhatna az Egyház... Vagy mégis vannak?

Például: Bryan Holl, amerikai fiatalember, aki hitoktató volt és ott fejezték le a még álló székesegyház lépcsőjén, miután egy hajnali miséről kihurcolták. Alábbiakban közlöm a megtérését és rövid életrajzát. Medjugorjei ifjúsági találkozón mondta el egy közeli barátja. Ezekiel próféta csontmezőről szóló látomása jut eszembe...

Szeretnék nektek arról mesélni, arról a néhány „gyenge" emberről, akik még ma is szentekké tudtak válni. Az egyik saját barátom, a neve Bryan Holl.

Bryan Michiganben született. Örökbefogadott gyermek volt. Az ő örökbefogadó szülei megtettek mindent, hogy mindennel gazdagon ellássák. Otthont adtak neki, csodálatos ruhákat. Amikor tinédzser lett, akkor egy vörös versenyautót. Sok pénzt ráköltöttek, hogy katolikus iskolába járassák, és Istentől is különleges ajándékokat kapott: magas volt és jóképű, szőke, kék szemű. Minden lány szerelmes volt bele és minden fiú követte őt, mert egy nagy, vezető személyiség volt. Ő volt a kosárlabda-csapat főnöke. Ő volt az ifjúsági egyesületnek is az elnöke. Kiemelkedő tanuló volt, csodálatos személyiség volt, széles mosollyal. Minden diák és tanár szerette őt. Egyszer arra gondoltunk, hogy egyszer majd ő lesz Amerika elnöke, bár ez mostanában nem egy jó foglalkozás.

Bryan mikor iskolában volt, nagyon udvarias volt a tanáraival, mindig azt mondta: igen atyám, nem atyám, igen uram, nem uram. Mikor a barátaival volt, akkor másképpen viselkedett, mint sok más fiatal sokszor ő is berúgott. Kedvenc itala egy különleges whisky volt, ebből a márka típusból volt egy hatalmas posztere is a szobájában. Egy régi típusú csónakot ábrázolt ez a poszter, az apja azt hitte, hogy annak a megmunkálását szeretné, és soha nem gondolta azt, hogy az ő fiacskája ihat. Ki is próbált kábítószereket, kettős életet élt, mint olyan sokan. Sok helyen úgy jelent meg, mint egy jó és udvarias fiatalember.

Egy napon, mikor otthagyta az iskolát, ez mindenkit meglepett. Azt mondta, hogy szemináriumba akar menni, és pap akar lenni. A tanárai és a szülei teljesen megdöbbentek, azt mondták, hogy micsoda pazarlás, elpazarolja a tehetségét. A szülei persze unokákat szerettek volna, és azt gondolták, hogy majd politikus lesz belőle. Még azok az emberek is, akik szeretik a fiatalokat, próbálják őket lebeszélni, hogy papok legyenek. Bryan barátai is nagyon meg voltak lepve, mert ők nagyon jól tudták, hogy aki szeret berúgni, aki szeret kábítószert is magához venni, az nem egy jó papjelölt.

Bryan elment Chicagóba szemináriumba. És nagyon csodálkoztam, hogy felvették őt a szemináriumba, mert pszichológiai vizsgálatokat kellett végrehajtani és nem tudtuk elhinni, hogy ez neki sikerül. Miért? Mert pontosan ugyanazt az életmódot folytatta.

Például nem tetszett neki az egyszerűség, ami a szemináriumban volt. Egyszerűen csak egy csempézett padló volt, egy szék, egy ágy és egy kereszt. Ő rögtön szőnyeget akart, és magával vitte természetesen a kedvenc whisky fajtáját, és marihuánát is szívott. Nem vitt fel lányokat a szobájába, legalábbis én nem tudok róla, egy egész pornó újságot vitt a szemináriumba, és partikat rendezett a szobájában. Sok szeminarista elment ezekre a bulikra, de nem én, mert jó fiú voltam. Én mindig megálltam az ajtó előtt és nézelődtem.

Nagyon szerettem Bryant. Sokszor elmentünk sörözni és akkor nagyokat beszélgettünk és nevettünk, de én azt gondoltam magamban, hogy Bryanből sose lesz pap. Az év végén volt egy lelkigyakorlat minden szeminarista számára, 10 napon át teljesen csendet kellett tartani, egyáltalán nem volt szabad beszélnünk. Csak a pap beszélhetett, aki a szentbeszédeket tartotta, nagyon unalmas volt.

Emlékszem miket mesélt, gondoltam, hogy ez a 10 nap elpazarolt idő volt az életemből. Bryan számára nem. A lelkigyakorlat végén szentmise volt, és a pap meghívott minket, hogy a szándékainkat mondjuk el a szentmisén. Mindenki elmondta a szokásos imáját a pápáért, a szegényekért, a betegekért és egyszer csak Bryan felállt, és azt mondta: „Atyám, szeretném, hogyha tudnád, hogy bánom a bűneimet. Nem voltam jó ember, becsaptam a szüleimet, akik megbíztak bennem. Megszegtem a Te parancsaidat, és most megbánom a bűneimet és átadom Neked az életemet, egészen a Te fiad szeretnék lenni."

Nagyon meg voltam döbbenve, amikor hallottam, hogy ezt mondja, nem tudtam elhinni. Szóltam is a mellettem ülőnek, hogy figyelj csak Bryanre – azt hiszi, hogy most szent lesz. Visszatértünk a következő tanévbe és Bryan egészen megváltozott.

Elosztogatta minden ruháját a szegények között, csak 2 váltást hagyott, hogy tudja cserélni. Eladta a gyönyörű sport autóját és annak az árát is a szegényeknek adta.

Ami a szemináriumi szobáját díszítette, azt is elosztotta a szeminaristák között, a légkondicionáló berendezését is (de sajnos nem én kaptam meg), a tévét, a videót, a hifit. Abba hagyta az ivást, a marihuánázást, megszabadult a pornó újságoktól (azok sem hozzám jutottak) és aztán egy megváltozott személy lett belőle.

Továbbra is az a vidám mulatságos Bryan volt, de kedvesebb volt és boldogabb. Szabad idejében sokszor meglátogatta a kápolnát.

A szemináriumban persze mi mindannyian jártunk a kápolnába, reggeli és esti imára és a szentmisére, de Bryan magától is odament, hogy beszélgessen Jézussal. Ezt azért tudom, mert én voltam az orgonista a szemináriumban, és én gyakran betértem a kápolnába, hogy gyakoroljak.

Gyakran láttam, hogy Bryan ott ül a tabernákulum előtt és csendben imádkozott a mi Urunkhoz. Én mindig arra vártam, hogy hagyja már abba, hogy el tudjak kezdeni gyakorolni. Nem nagyon örültem neki, hogy ott van, mert én azt akartam, hogy betérek, gyakorlok, és utána megyek. Egy nap mikor Bryan abbahagyta az imát, meglátott engem és odajött hozzám. „Mondd, eszedbe jutott-e, hogy mily csodálatos, hogy Jézus mindig velünk van az Oltáriszentségben?" – kérdezte. Egy szót sem szóltam, s azt gondoltam, hogy hát tényleg, erre sose gondoltam még. Hittem benne, de ez még sose jutott eszembe. Azt gondoltam magamban, „szegény Bryan kezdesz megbolondulni", de láttam, hogy az arca olyan volt, mint egy angyalé, csupa sugárzás, és tudtam, hogy ebben a fiúban van valami különleges.

A második év végén kiküldtek minket különböző helyekre, hogy megtanuljuk, mit jelent papnak lenni. Engem Oklahoma városba küldtek, abba az iskolába, ahova csupa gazdag fiú járt. Nagyon más volt az a környezet, ahol én nőttem fel. Én szegény családban nőttem fel, de nagyon szerettem a gazdagokat és nagyon tetszett az életük. Nekik volt légkondicionálásuk a lakásukban.

Bryant egy szegény plébániára küldték, ő szeretett ott lenni, mert a környezet is szegény volt, és a plébánián a hívek gyűjtöttek ételt és ruhát a szegény emberek számára. Bryan nagyon élvezte, hogy elosztogathatja ezeket a ruhákat és az ételt a szegények között. Miután már nem volt ruha, amit szétosszon, végül is a papi ruhákat kezdte már szétosztani és azt az ételt, ami az ő vacsorája volt. A papok meg nem tudták, hogy mit csináljanak vele, hogyan állíthatnánk le. Azt csinálja, amit Jézus mondott az Evangéliumban. Ha tökéletes akarsz lenni, akkor add el mindenedet, amid van, oszd szét a szegények között és kövess engem.

Egy este, amikor a pap elment aludni, egy hajléktalan ember jött oda és Bryan beengedte. Megengedte neki, hogy a nappaliban a kanapén aludjon, majd ő is lefeküdt. Aztán éjszaka valamelyik pap felébredt és lejött, hogy igyon egy pohár tejet, átment a nappalin a sötétben, tudod, hogy nem kell ilyenkor felkapcsolni a villanyt, mert ismered a terepet. Akkor a szegény ember felébredt és félt, felkapott egy nagy nehéz hamutálcát

és odavágta a paphoz és eltalálta a szeménél, és nagyon súlyosan megsebezte a papot. Úgyhogy másnap a pap elővette Bryant, és azt mondta neki: „Nézd Bryan, nagyon jó az, amit teszel, de tudod, hogy nekünk is szükségünk van ruhára és ételre, hogyha mindent továbbra is elosztogatsz, akkor el kell mennünk a szomszéd plébániára, és ott sorba kell állnunk, hogy ételt kapjunk, és tudod, mi nem így szoktunk élni. Lehet, hogy Isten téged arra hív, hogy másképpen éljél." Azt mondta Bryan: „Igazad van, atyám."

Elhagyta St. Louist, elhagyta az USA-t és elment messze Indiába. Egy kicsi apáca mellé szegődött, aki még abban az időben nem volt ismert. És persze ez Teréz anya volt.

Miután Teréz anya kiképezte egy kicsit, elküldte őt Vietnámba néhány testvérével. Éppen befejeződött a háború. Ismeritek ezt a történetet, hogy hogyan próbálták az északiak a kommunisták meghódítani a délieket. Az USA pedig bekapcsolódott, fegyvereket és katonákat küldött oda, de rájöttek, hogy ezeket épp a kommunisták használják fel, vagy a déli korrupt politikusok. Úgyhogy a szövetségesek kivonultak Vietnámból. Talán emlékeztek arra, amit a tévében mutattak, hogy helikopterek hogyan menekítik ki a követségről az amerikaiakat. Bryan is az egyik ilyen helikopteren volt.

Otthagyta Vietnámot és visszament Teréz anyához. Ő aztán egy másik helyre küldte őt, éppen Vietnám szomszédságába, Kambodzsába, mely ugyanazokon a nehézségeken ment keresztül, mint Vietnám. Északon kommunisták, délen demokraták. Amerika ismét visszahívta csapatait. Ez akkor volt, amikor Bryan írt nekünk egy levelet a szemináriumba. Volt egy sor, amit sose fogok elfelejteni: „Hogyha ismét arra kérnek, hogy hagyjam el ezt az országot, akkor itt fogok maradni ezzel a néppel, mert úgy érzem, hogy arra vagyok meghívva, hogy az én véremet Jézus vérével egyesítsem, és az ő üdvösségükért ontsam."

Emlékszem, felnéztem az olvasásból, és azt mondtam a barátaimnak: „Egészen másképp hangzik Bryannél, mint akit mi ismertünk. Mint hogyha egy szentnek az élettörténetét olvasnám."

A következő évben is ugyanott tanítottam azon a plébánián. Egyszer a kezembe került egy újság, és a fő cikk azt írta: Vietnám elesett, Knompenj. Kambodzsa. Vagyis a kommunisták elárasztották Kambodzsát. Csak két amerikai maradt ebben a városban, az egyik egy építész, a másik pedig egy misszionárius. Húsvét volt, és azt gondoltam: „Mi lesz veled, Bryan?" Imádkoztam az ő biztonságáért. Aztán karácsonykor visszatértem a szemináriumba.

Volt egy újabb tíznapos csendes lelkigyakorlatunk, semmire nem emlékszem belőle, egyetlen egy üzeneten kívül, amely az amerikai kormánytól jött. Úgy tűnt, hogy a CIA követte Bryant Kambodzsában. Tudjátok a CIA jelen van mindenhol, lehet, hogy most itt is, talán éppen most figyelnek engem.

Azt írta az amerikai kormány, hogy Bryan ott maradt a tanácsuk ellenére és ott élt, minden nap más házba járt, a gyerekeket hittanra tanította, mindennap elment misére, ez nagyon rendkívüli volt, mivel a kommunisták minden templomot bezártak Kambodzsában, a katedrálist kivéve. Így jól szemmel tudták tartani, hogy ki megy be, és kijön ki, de a pap hajnali 4 órakor tartotta a misét, hogy az emberek a sötétben jöhessenek. És Bryan minden nap hajnali négykor elment szentmisére.

Eszembe jutott, amit a szemináriumban mondott nekem: „Te gondoltál már arra, hogy milyen csodálatos, hogy Jézus itt él közöttünk a tabernákulumban, az Eukarisztiában?" Az egyik ilyen hajnalon a katonák megtalálták őt, bementek a szentmise alatt a templomba és letartoztatták, kivonszolták és ott a lépcsőn lefejezték. 23 éves volt.

A következő évben ismét a plébánián voltam és oda jött Teréz anya, akkor járt először az USA-ban, hogy a szegényekről beszéljen nekünk. Elvittem oda a diákjaimat, hogy hallgassák őt, utána odamentem a színpadhoz, hogy találkozzam vele. (Könnyű volt, akkor még nem volt híres.) „Teréz anya – mondtam neki –, van egy barátom, akit azt hiszem, hogy ismersz." „Ki az?" – kérdezte. Én azt mondtam, hogy Bryan Holl. Egy óriási mosoly jelent meg az arcán. „Ó, milyen szerencsés vagy, mert osztálytársa voltál egy szentnek."

Hat évvel ezelőtt Teréz anya közössége, a Szeretet Misszionáriusai kérték, hogy szentté avassák Bryant. Egy egyszerű tinédzser fiú, aki ugyanolyan életet folytatott, mint mi, de Isten mégsem tartotta ugyanolyannak, ugyanolyan átlagosnak, mint mi, annak ellenére, hogy kábítószert fogyasztott és lányokkal járt, hogy kettős életet folytatott, és csak magának élt. De Bryan azon a lelkigyakorlaton kinyitotta a szívét és befogadta Jézus tanítását, amit a pap prédikált. Talán ő volt a 75 szeminarista közül az egyetlen, aki ezt megtette és ezért Isten meghallgatta őt, és szentet formált belőle.

Isten el akar titeket és engem is kapni, talán innét egyetlen egy ember lesz szent, de Isten azt szeretné, hogy mindannyian szentekké váljunk.

Ismeretlen szerző

Isten szeret!

TANÚSÁGTÉTEL

Nyolcéves voltam, amikor nagymamám agyvérzést kapott és a fél oldalára lebénult. Újra kellett tanulnia járni, de akaratereje elhagyta és csak nagyon lassan lábadozott.

Eközben nagypapámnak nemcsak őt kellett gondoznia, hanem legkisebb fiúgyermeküket is, Zoltánt, aki értelmi fogyatékos lett 2 évesen. Betegségük, elkeseredettségük miatt nagymama és Zoltán a nagypapa ellen fordultak, mindenért őt hibáztatták, piszkálták, hergelték és provokálták.

Nagypapám szívbeteg volt, hamar kiborult, borba fojtotta bánatát és ilyenkor sokat sírt. Ezt azért is tudom, mert nagymamám és Zoltán éveken keresztül novembertől áprilisig nálunk laktak Budapesten, hogy könnyebbé tegyük életüket. Szegény nagymama a betegsége következtében egyre nehezebb természetű lett, állapota változó volt, de az újabb és újabb agyvérzések mind jobban leépítették.

Anyu és apu is nagy türelmet és irgalmat kaptak szívükbe Istentől, hogy elviseljék a szinte elviselhetetlent. Nagymamát etetni, pelenkázni kellett, a fürdetéshez apu ölben vitte ki a fürdőszobába. Apu makacs természete gyakran ütközött Zoltánéval, és ez indulatos szóváltásokkal járt.

Amikor a gimnáziumot kezdtem, anyuval elmentünk vásárolni. Kevés pénzünk volt, lejártuk a lábunkat, mire venni tudtunk egy pár őszi cipőt és két melegebb pulóvert. Hazaérve, a nagymamám megsértődött, amiért nem neki vettük ezeket, és ezt szóvá is tette.

Anyu megkérdezte, nem adnám-e neki a cipőt és az egyik pulóvert. Ekkor nagymamám olyan beteg volt, hogy nem tudott járni, se bottal, se járókerettel. Minden cipő szorította, a divatos pulóvert is csak a fotelben hordta volna. Éreztem, hogy szeretetből le kell mondanom, akkor is ha értelmetlennek tűnik, már csak a különböző cipőméretek miatt is. Isten erejével, a Tőle kapott szeretettel és engedelmességből lemondtam róluk, bár nem igazán volt pénz másikra.

1993-ban meghalt a nagypapám, nagymamám és nagybátyám (Zoltán) folyamatos felügyeletet igényelt, ezért hol nálunk, hol egy másik nagybátyámnál voltak vidéken.

Egy idő után annyira belefáradtunk a nehézségekbe, hogy már mi is veszekedtünk egymással. Apu másodállást vállalt, mert már nem szeretett otthon lenni, anyu őrlődött családja és nagymamám között, én meg szidtam őket önző módon, hogy ne engedjék magukat és a családot tönkretenni, nekem még szükségem van rájuk.

Egyre jobban haragudtam a nagymamámra és Sándorra és ez így ment még hét évig.

Amikor nagymamám kórházba került, a négy agyvérzéstől már szinte élő halott volt. A fekvéstől tüdőgyulladást kapott, és a váladék elborította a tüdejét, a szája is tele volt gennyel. A kórházban csak ígérgették, hogy leszívják, de nem történt semmi.

Egy hideg, pénteki napon váratlanul megjelentek vele a mentősök, annak ellenére, hogy még mindig magas láza volt, egy szál hálóingben fuvarozták. Csak a nagybátyám és én voltunk otthon, anyu a kórházba ment. Nagymamám a görbe háta, deformálódott gerincoszlopa miatt nem tudott háton feküdni, mégis így hozták, lógott belőle a katéter is. Meredt, félelemmel teli szemekkel nézett a világba. Nem tudtam érti-e, hogy itthon van. A nagybátyámon láttam, hogy nem tudja feldolgozni: mivé lett az édesanyja.

Mindig azért imádkoztam, hogy tudjam őt szeretni. És Isten ebben a pillanatban megadta. Könnyek közt, alig látva, simogattam az arcát, haját, próbáltam vigasztalni, hogy ne féljen, itthon van, vigyázok rá, segítek rajta.

Tudtam, anyu elmondta, hogyan próbálta segíteni a légzését, nehogy megfulladjon. Kamillateás gézlapokkal törölgettem ki szájából a váladékot, közben vigasztaltam, hogy nem tart soká.

Tudtam, hogy ez a pillanat ajándék az Úrtól, talán még megbocsát nekem a nagymama és Isten is szeretetlenségemért, talán most jóvá tudok tenni mindent. Láttam a szenvedését, hogy talán csak miattam jött haza. Átéreztem mekkora volt a mulasztásom, ekkora

szenvedés kellett ahhoz, hogy a kőszívem meglágyuljon, hazahozták, hogy el tudjon búcsúzni tőle a fia is.

Ekkor ért haza anyu, hívta a körzeti orvost, ő azonnal visszautalta, tévedés történt, nem tudták, hogy tüdőgyulladásos, lázas a beteg.

Hétfő este imában éreztem, hogy sürgősen be kell mennem másnap a nagymamához. Amikor anyuval reggel odaértünk, az arca már nem volt olyan ijedt, nyugodtnak tűnt, de nehezen lélegzett, mert a tüdeje még mindig ugyanolyan állapotban volt. Ültünk mellette, a kezeit fogva, haját simogatva. Aztán sóhajtott és lassan megállt a szíve. A kezeink között halt meg, a kezét és egymását fogva, a szobatársakkal együtt imádkoztunk érte, hogy így kísérjük az Úrhoz.

Isten szeretete eltörli szívünkből a haragot, az önzést, egyedül az Ő szeretete képes minden sebet, az emlékeket is begyógyítani, és megtanítani minket a kiengesztelődésre és a forró szeretetre. Azóta is szeretem a nagymamát – Isten kegyelméből.

Dicsőség és hála a Mindenhatónak!

R.A.

AZ ÚR MEGGYÓGYÍTOTT!

TANÚSÁGTÉTEL

Minden azzal kezdődött, hogy a munkahelyemen szálka lettem a főnökasszonyom szemében, s ebből kifolyólag sokszor megalázott mások előtt is. Olyan dolgokat mondott nekem, amelyekből én elhittem azt, ami a gonosz csapdája volt számomra, hogy nem értek a munkámhoz, s nem érek semmit. Kezdtem elbizonytalanodni, hogy talán rosszul végzem (végeztem) munkámat az emberekkel, akik segítségért kerestek meg minket (engem). Kezdtem lelkileg egyre rosszabbul érezni magamat, a kisebbrendűségi érzés egyre jobban elhatalmasodott rajtam, s már azon gondolkodtam, másféle munkát kellene végeznem, hiszen ehhez nem értek. Ezek az érzések, s gondolatok addig-addig kavarogtak bennem, míg belesodródtam a depresszióba.

A lelkemen olyan mély szomorúság hatalmasodott el, amit nem tudtam elmulasztani sehogyan sem, s mások kedvessége sem tudta enyhíteni. Sőt még az imádságaim alatt sem gyógyultam meg, csak a békét éreztem, mely körülvett ha imádkoztam. Sokszor kértem az Urat, gyógyítson meg, s tudom a családomból is imádkoztak értem. Annál is inkább, mert gimnazista koromban átéltem egy nagyon mély depressziót, melyből az Úr hozott ki engem, s most is kezdtem ugyanazokat érezni, ugyanazokat a félelmeket, mint akkor a betegség elején, például féltem egyedül utazni busszal, átmenni a zebrán, stb.

Ekkor ijedtem meg, s fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy én még egyszer olyan beteg nem akarok lenni, s kinyitottam szívemet édesanyám előtt, elmondtam neki érzéseimet. Ő mellettem állt gimnazista koromban is, gondoltam most is hátha tud jó tanácsot adni nekem. Tudtam, ő soha nem hazudna nekem, megmondaná azt is, ha valóban nem érnék semmit. A beszélgetés jó volt, de a szomorúság nem múlt el belőlem, nem gyógyultam meg. Ezután kezdtek értem húgommal együtt „Pio atya kilencedet" végezni.

Még a megpróbáltatások elején kaptam egy olyan képet Istentől, ami engem ábrázolt, egy ház volt romokban bennem – mégpedig az önértékelésem „hevert romokban", s akkor azt mondtam az Úrnak, újra akarok építkezni, csak segítsen nekem.

Az esti imám alatt jutott eszembe egy régi álmom, amikor megtámadott a gonosz lélek, s én a „Jézus imát" imádkoztam („Uram Jézus, Isten Fia, könyörülj rajtam!") a gonosz pedig nem tudott ártani nekem, pedig többen is körülvettek, minden oldalról, de nem tudtak hozzám se érni. Ezért az ima alatt úgy döntöttem, este imádkozni fogom önmagamért a Jézus imát – amit meg is tettem.

Bűnbánatot is tartottam, de a szomorúság és a félelmek csak nem akartak elmúlni belőlem.

Másnap egyedül voltam otthon, férjemnek el kellett utaznia, s én úgy döntöttem, a Szűzanya medjugorjei jelenésének időpontjában kezdek majd el imádkozni. Furcsa volt az a gondolatom, hogy mindent szépen akartam magam körül elrendezni, hogyha jön a Szűzanya, minden szép legyen.

A jelenéskor odagondoltam magam Medjugorjébe a Szűzanyához, s ő így szólt hozzám: „Ma nagy kegyelmeket adok mindenkinek."

Ez a nap éppen március 25-e volt. Én elhittem a Szűzanya szavait, s kértem tőle több dolgot, köztük az én lelkem gyógyulását is. Hívtam a Szentlelket és nyelveken kezdtem imádkozni, szinte ömlöttek belőlem a szavak. Elég sokáig imádkoztam így, s a szívemet – az én sebzett és szomorú, félelmekkel teli szívemet – olyan öröm, ujjongás járta át, amit talán nem is – vagy csak nagyon régen – éreztem. Szinte nem is én voltam, teljesen megváltoztam, meggyógyultam! Mindent Isten kezébe tettem le, teljesen az Övé akartam lenni, s tudtam Ő elfogadott, úgy ahogy voltam. Olyan mértékben nyíltam ki Isten előtt, olyan szeretet és imádat járt át Iránta. Elfogadtam az Ő akaratát, bármi legyen is az. Akarni, gondolni, vágyni sem akartam másra, csak arra, amit Ő akar, ami Neki tetszik.

Másnap reggel a következő bibliai szakasz jutott eszembe: *„Amikor a gonosz lélek kimegy az emberből, sivár helyeken bolyong, visszatérve házát kisöpörve, feldíszítve találja, s elmegy és hoz hét nálánál gonoszabb lelket, s annak az embernek a sorsa rosszabb lesz, mint volt korábban."*

Ezért elkezdtem imádkozni Istenhez, hogy velem ne így legyen. Sok támadás ért és ér a gonosz részéről, de most sokkal világosabban látom ezeket a támadásokat, mint korábban, s nemcsak a magam, de mások életében is.

Hálás vagyok az Úrnak azért, hogy átélhettem ezt a nehézséget, és hogy megmutatta, ha mindent Neki adok, s mindent elfogadok, boldog lehetek Vele. Azért is hálás vagyok, hogy esetleg más, hasonló helyzetben lévő embereknek is segíthetek – hiszen a munkám során gyakran kerülök kapcsolatba lelkileg sérült emberekkel.

Külön köszönet mindazoknak, akik csak egy fohászt is elmondtak értem!

Tanúságtételemet azzal a medjugorjei üzenettel fejezem be, melyet gyógyulásom után kaptam az imacsoportban (mindig húzunk ilyen üzenetet) a Szűzanyától: **„Meghívlak benneteket, hogy teljesen adjátok át magatokat Istennek. Legyen mindenetek Isten kezében. Így, csak így lesz a szívetekben öröm."**

Ámen

Marianna

Minden pillanat kincs

Képzelj el egy bankot, ahol minden reggel 86 400 forint kerül a számládra. Ez nem marad meg a holnapi napra, minden este lenullázódik, akármennyit is használtál fel a nap folyamán. Hát akkor mit lehet tenni? Természetesen használd fel mindet!

Mindannyiunknak van egy ilyen bankja. Ez az idő. Minden reggel 86.400 másodperccel gazdagabbak vagyunk. Minden este lenullázódik, akármennyit is használtunk fel céljaink eléréséhez. Soha nem lesz több, egyetlen perccel sem. Minden új nap új számlát nyit nekünk!

Hogy megértsd, mennyit ér EGY ÉV,
kérdezd meg a diákot, akinek ismételnie kell.

Hogy megértsd, menyit ér EGY HÓNAP,
kérdezd meg az anyát, aki koraszülöttet hozott a világra.

Hogy megértsd, mennyit ér EGY HÉT,
kérdezd meg a hetilap szerkesztőjét.

Hogy megértsd, mennyit ér EGY ÓRA,
kérdezd meg a szerelmest, aki a találkozóra vár.

Hogy megértsd, mennyit ér EGY PERC,
kérdezd meg az utast, aki lekéste a vonatot.

Hogy megértsd, mennyit ér EGY MÁSODPERC,
kérdezd meg az autóst, aki nem tudta elkerülni a balesetet.

Hogy megértsd, mennyit ér EGY TIZEDMÁSODPERC,
kérdezd meg a sportolót, aki csak ezüstérmet nyert az olimpián.

Minden pillanat kincs, ami a tiéd.

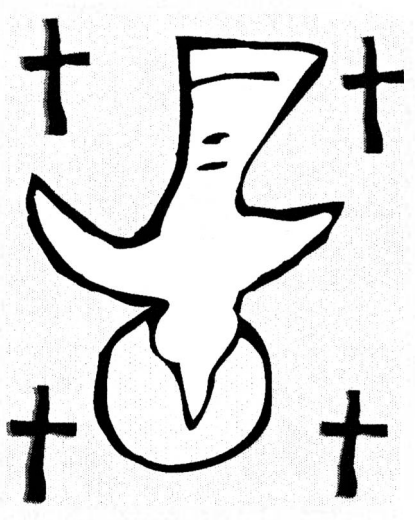
A tegnap történelem. A holnap rejtelem. A ma ajándék.

Ismeretlen szerző

»Semmire sem használható«
(Jer 13,10)

Ma már nincs semmi amit nem használhatnának fel valahol. Nem kell eldobni a szalmát, mert papír lesz belőle, a törött üveget beolvasztják és új formába öntik, a műanyag dolgokat is gyűjtik, mert újra használható bizonyos eljárás után. Minden fém beolvasztható, új terméket állítanak elő belőle. A szennyvizet tisztítják és felhasználják, rongyot-ruha darabot gyűjtenek, mert értékes szövet alapanyag lehet belőle, a rothadó zöldségből, gyümölcsből üzemanyagot készítenek... Mi az ami *„semmire sem használható"*?

Egyszer Isten az Ő népét nevezte *„semmire sem használható"*-nak. Jaj de rettenetes ítélet ez ! Amikor a gondviselő, szerető Isten ilyet mond az Ő gyermekeiről, ott valami tragikus nagy baj van!

Júda megromlott, átvette a pogány szokásokat , paráználkodtak, bálványt imádtak. *„...ki-ki ment az ő gonosz szívének hamissága után"* (Jer 11,8). Jeremiás prófétával beszélt az Úr. Úgy beszélt, hogy megértse és ne felejtse el. Gyakorlati példával tanította: csak a bűn miatt lehet az ember hasznavehetetlen.

Jaj, pedig használják ezt a kifejezést elég gyakran a megrokkant idős emberekre, betegekre, a fogyatékossággal küzdő gyermekekre is. Sajnos.

A prófétának egy új len-övet kell vásárolni és a derekára kötni. Nem szabad vízbe vinni... az öv maradjon száraz!

Majd másodszor is szól az úr a prófétának. Menj az Eufrátesz folyó mellé és ásd el az övet egy szikla hasadékában. Úgy tett Jeremiás. Sok nap múlva ismét szól Isten, most menj és vedd elő az övet a rejtek helyéről. Elment, kiásta az övet a rejtekhelyéről... *„és íme az öv rothadt volt, semmire sem használható"* (Jer 13,7).

Miért ez a módszer, miért ez a példa? Mert ezzel a példával Isten elmondja és érzékelteti szíve fájdalmát.

„Ez a gonosz nép, amely nem akar hallgatni az én beszédeimre, amely a maga szívének hamisságában jár, és idegen istenek után fut, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádja: olyanná lesz majd, mint ez az öv, amely semmire sem használható."
(Jer 13,10)

- Mi a haszna az életemnek?
- Kit követek, kit szolgálok, kit imádok?
- Tetteim, beszédem, példamutatásom kit szolgál?
- A magam kényelmét, élvezeteit, hasznát, vagy szolgálom az én Megváltómat?

A nép megméretése, az ítélet bekövetkezett. Isten kérte, figyelmeztette Júda népét, hogy forduljanak vissza a gonosz útról, térjenek meg, jobbítsák meg életüket... de nem hallgattak a figyelmeztető, kérő szóra. Büntetést büntetés követett... babiloni fogságba kerültek, az életük értéktelenné, haszontalanná lett. **A bűn mindig maga után vonja a büntetést.**

Isten megáldotta az embert, népét, minden testi jóval, értelemmel és szépséggel. Segítette, bátorította, figyelmeztette, intette. Önmagát tette az ember „hasznavehetetlenné", értéktelenné.

Hány alkoholista ember élete ment tönkre a korlátlan alkoholfogyasztás miatt. Ismerek kiváló orvost , fiatal mérnöknőt, tisztességben megöregedett embert, akik hasznavehetetlenné tették önmagukat, a bűnükkel, a az alkohollal. Sokan, amikor józanabb állapotban ráébrednek, hogy az életük semmivé lett, ők maguk kérdezik:

- **Mit ér az én életem?**
- **Nem érek már semmit!**

Még az elbukott, tönkrement ember is méregeti, értékeli, felméri, hogy mennyit ér? Oly fájdalmas hallani az őszinte, de kétségbeesett vallomásukat: „hasznavehetetlen senki vagyok!"

Az egészséges, a józan, az értelmes, a jó keresztény hogyan értékeli magát?

Sokan úgy, ahogyan Jézus mondta a példázatban a farizeusról:

„én nem vagyok olyan mint ő, a bűnös, a vámszedő...!"

„...Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta (Jézus): Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: »Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek.« A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: »Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.« Mondom néktek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz." (Lk 18,9-14)

Hadd tegyem fel a kérdést én is.

- Mennyi az értéked kedves Olvasóm?
- Mennyivel vagy másabb, különb, értékesebb, hasznosabb, mint más...?
- Amennyi házad, autód, bankbetéted értéke?
- Vagy amennyire értékes az iskolád, a pozíciód, a házasságod, a baráti köröd?

Ha majd egyszer Isten teszi mérlegre az életünket, ezek mind nem lesznek értékek, ezek mind értéktelenné válnak.

Csak az marad meg amit Jézusért tettél. Az lesz az értéked, hogy a szomjazónak egy pohár tiszta vizet adtál. Az éhezőt asztalodhoz ültetted. A didergő árvát, az elhagyott özvegyet gondjaidba vetted. Hogyan mondja Jézus, mi lesz az érték a megméretés idején?

- „Beteg voltam, és meglátogattál!"
- „Beteg voltam, **de nem látogattál meg**!"

Igen, éppen ezt akarom elmagyarázni, éppen erre akarom a figyelmedet felhívni...

Attól lesz értékessé az életed, ha a beteg elől nem menekülsz el.

Ha vállalod a fáradságot, az éjszakázást a beteg ágya mellett, zúgolódás nélkül!

Ha nem dobod el a beteg szüleidet, még akkor sem, ha már a nevedre sem emlékszik és ugyanazt a kérdést százszor ismétli!

NEM leszel értéktelen, HASZNAVEHETETLEN, az üdvösségből kizárva akkor, ha vállalod a beteg, gyenge, tehetetlen, rokkant embereket.

Ha nem sajnálod magadat, idődet, erődet azoktól akiket Isten melléd, vagy eléd hozott, hogy segíts.

Ha nem értékeled le a szenvedőt, a tehetetlen embert.

Nem Isten verése, nem Isten átka a beteg, a sérült a fogyatékos gyermek. Mint a vak koldus sem volt Isten verés a szüleinek.

Jézus mondta a kíváncsi kérdezőknek, Ő vak lett, azért, hogy Isten az Ő dicsőségét megmutassa benne, rajta keresztül a gyógyulása által.

„Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. A tanítványai megkérdezték tőle: »Mester, ki vétkezett: ez, vagy a szülei, hogy vakon született?« Jézus így válaszolt: » Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei."
(Jn 9,1-3)

S íme, ez a koldus, ez az árokparton kunyeráló szerencsétlen ember sem volt hasznavehetetlen... mert az ő gyógyulásában, megmutatta Isten az Ő szeretetének, hatalmának gyógyításának erejét.

Kit kaptál? Kit bízott rád az Úr?

Bárki is legyen az az emberi személy, ő nem értéktelen, nem haszontalan, az ő élete céllal van.

Nem a betegség, nyomorékság, tehetetlenség teszi az embert hasznavehetetlenné, értéktelenné, hanem a **bűn**!

- Ki az, akit senki másra nem bízhatott Isten, **csak egyedül rád és a családodra**?
- Egy nagyothalló Nagyapa?
- Egy érelmeszesedésben, agysorvadásban leépült nagymama?
- Egy vakon, bénán, született gyermek?
- Egy Down beteg fiúcska?
- Egy születésnél agyvérzéssel sérült kislány, akit egy életen át tolókocsiban kell hordozni?
- Egy váratlan balesetben megbénult asszony?

Isten nem teremtett selejtet, haszontalant, értéktelent!

Ő nem téved, nem tévedett akkor sem, amikor téged, családodat bízta meg, hogy szeress. Szeress valakit, aki másoknak értéktelen, és „hibásnak" tűnik.

Magunktól nincs erő, magunkban nincs elég szeretet... kérd, és Ő ad. Éppen annyit, amennyi elég lesz „szolgálatodhoz".

Bartha Gizella

ÚJULJATOK MEG LÉLEKBEN!

Katolikus Megújulási Találkozó az Arénában

A kilencvenes évek közepén nem volt ritka, hogy az akkor tizenkétezer férőhelyes Budapest Sportcsarnok nagyszabású katolikus megújulási találkozónak adott helyet – rendszerint teltházzal. Azután jött a tűzvész, és a katolikus karizmatikus megújulás évi találkozóinak más helyet kellett keresni. Sokan várták azonban, hogy az újjáépülő nagycsarnok – amelyet utóbb Papp László Arénának kereszteltek el – ismét katolikus lelkiségi találkozó színhelye legyen. Nos, nem kell már sokat várni! 2004. szeptember 18-án tágra nyílnak az Aréna kapui mindazok előtt, akik azt a szombati napot az Istennel való találkozásra, a Krisztus szeretetében való elmélyedésre szánják. A gazdag lelki program mellett a fiatalokat este Csiszér László és a Gável Testvérek koncertje is várja. A szervező katolikus karizmatikus megújulás nemcsak a saját soraiba tartozó kereszténveket hívja erre a napra, hanem más mozgalmak tagjait is, valamint minden hívőt és keresőt, akinek felüdülésre és lelki megújulásra van szüksége a Szentlélek kegyelmében.

Erre a megújulásra, felüdülésre pedig minden remény megvan, elsősorban a korábbi évek tapasztalatai alapján. Se szeri se száma azoknak a tanúságtételeknek, amelyek az elmúlt tucatnyi találkozóról visszajelzésként érkeztek a szervezőkhöz. Testi-lelki gyógyulások, megtérések és megújulások hiteles történetei bizonyítják, hogy az Isten jelenlétére éhező hívők közös imádsága, dicsőítése valóban földre hozza a menynyet, a Pünkösd mindig megújuló kegyelmét.

A találkozó jelmondata: **„Újuljatok meg Lélekben!"** (Ef 4,23) nemcsak meghív erre a megújulásra, de fel is szólít rá. A pünkösdi-karizmatikus mozgalom alaptapasztalata ugyanis az, hogy nem Istent kell hibáztatnunk lelki-erkölcsi mélyrepüléseinkért. Ő nem méri szűken a Lelket, amikor adja, örök szeretettel és hűséggel fordul hozzánk. Mi vagyunk azok, akik elfordulunk Tőle és nem fogadjuk be a Szentlélek életét és örömöt adó folyamát.

Van tehát mód a sorsfordító döntésre, hitünk és megtérésünk megújítására. Aki segít bennünket ebben, aki avatott szívvel-szóval elvezet bennünket a csoda kapujába, igazi „szakember", egyike azoknak a keresztény lelki mestereknek, akiknek szolgálatára olyan nagy szüksége van beteg világunknak. *Raniero Cantalamessa* kapucinus atya lesz a nap fő előadója, aki Pápai Ház szónoka. Ebben a minőségében 1980 óta tart heti elmélkedéseket az ádventi és a nagyböjti időben a pápa, bíborosok, püspökök és szerzetesi elöljárók számára. Cantalamessa atyát korunk legnagyobb hatású teológusai és igehirdetői között tartják számon világszerte. Mély bibliaismerettel és a Szentlélektől kapott tűzzel igyekszik a keresőket és a hívőket is az Istennel való Atya-fiúi kapcsolatra elvezetni. Előadásaiból megtudhatjuk majd, hogyan találkozhatunk Istennel hétköznapjainkban, s hogyan fogadhatjuk be Őt az Egyház szentségei által. Fontos megemlítenünk ezen a ponton, hogy Cantalamessa atya a találkozót megelőző héten, szeptember 13-tól 16-ig „Mindnyájan elteltek Szentlélekkel" címmel papoknak és diakónusoknak tart lelkigyakorlatot a leányfalui Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban, ahol még várják a lelkipásztorok jelentkezését.

De térjünk vissza a találkozó programjára! A reggel 9-es kezdés után *Csiszér László* és zenekara vezetésével kezdődik a közös dicsőítés, amelyet Cantalamessa atya tanításai követnek majd. A program első részét közös szentségimádás zárja. A délután szentmise közös megünneplésével kezdődik majd – és itt az „ünneplés" nem csupán szónoki fordulat – hiszen a hasonló találkozókon hagyományosan lelkes és átszellemült a liturgia, melyen a zenei szolgálatot Márton Gábor és az általa erre az alkalomra összehívott zenekar biztosítja.

A záró előadás után imaszolgálat következik, amikor a jelenlévők személyes problémáikért kérhetnek kézrátételes imát a jelenlévő szolgálóktól.

A szülők számára fontos információ, hogy a gyerekeknek délelőtt és délután külön programot szervezenek két korcsoportban, a 4-től 8 évesek és a 9-től 12 évesek részére.

Az ebédszünetben pedig *Pintér Béla és a Csemeték* éneklik majd kicsiknek és nagyoknak fülbemászó dallamú, vidám, ugyanakkor értékes evangéliumi üzenetet hordozó dalaikat.

A napközbeni program után, 19.30-tól elsősorban a fiatalok érdeklődésére számítanak a szervezők azon a keresztény könnyűzenei koncerten, ahol a *Gável Testvérek* és *Csiszér László* mellett vendégként föllép majd a fergeteges *Bolyki Brothers* énekegyüttes, *Pintér Béla* (most felnőtt dicsőítő dalaival) és a keresztény dalszövegeiket rep-stílusban éneklő kettős, *McTono és Nóri*. Közhelyszámba megy már a megállapítás, hogy az Egyház csak úgy tudja elérni evangéliumi üzenetével a nem hívő tömegeket, ha inkulturálódik, vagyis abban a stílusban szól a ma emberéhez, amit az képes befogadni és megérteni. Ennek példája volt mostanában *Mel Gibson* világsikerű filmje, a Passió, amely megtöltötte a multiplex-mozik nézőtereit. Az est főműsorát adó két fiatal katolikus zenekar, Csiszér László és a Gável Testvérek az igényes könnyűzene útján adják tovább tanúságtételüket, s számos lemezük, sikeres koncertjük is bizonyítja: ez is érdekli a fiatalok széles rétegeit.

A koncert és az egész nap mindenki számára nyitott. Remek evangelizációs lehetőséget nyújt mindazok számára, akik el akarják hozni nem hívő hozzátartozóikat, ismerőseiket is. A találkozó plakátja is hívogató, evangelizációs jellegű: **„A győztesek választása JÉZUS"** – hirdeti rajta a szöveg, amire a világbajnok brazil labdarúgó, a mosolygó Ronaldo mutatóujja hívja fel a figyelmet. A háttérben pedig az a kép látható, amely méltán járta be a világsajtót: a brazil válogatott térden állva, összekulcsolt felemelt kezekkel ad hálát Jézus Krisztusnak a frissen kiharcolt győzelemért. Igen: ha ők nem szégyellték ezt tenni ország-világ előtt, mi, mai magyar keresztények sem bújhatunk el.

A szervezők szeretettel várnak mindenkit 2004. szeptember 18-án, a misszió és a tanúságtétel napjára a Papp László Sportarénába.

Kunszabó Zoltán

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

FÉLTÉKENYSÉG

A féltékenység lobogó kívánsággá és hevességgé lehet egy emberi szívben, annyira, hogy azt csaknem felemészti és hajszolja. Eközben többnyire agyon kínozzuk az általunk egyébként szeretett embereket.

A féltékenység még gyűlöletet, hűtlenséget, sőt emberölést is eredményezhet. Végtelen sok baj és szenvedés keletkezett már az emberi együttélésben a féltékenységből – rombolást okoz a családban, munkahelyeken, egészen az Isten gyülekezetéig.

Ha meg nem szabadulunk ebből a bűnös felhevülésből, esetleg az által, hogy egy ember egyedüli és első szeretetében részesülünk, belsőleg tönkremegyünk benne és elveszi életünk gyümölcsét. Mert ha féltékenység lesz úrrá bennünk, az képtelenné tesz arra, hogy Istenért és országáért buzgólkodjunk.

Ezért minden áron szabadulnunk kell a féltékenység bűnéből; mert a maga lobogó, pusztító hevességével előre veti árnyékát annak, hogy az ilyen pokoli indulat egyszer a sötétség országában testben és lélekben felőrölhet.

Ettől akar bennünket Isten megóvni a maga szeretetében. Jézus akar és tud minket a féltékenységből – amely mint tűz lángol a szívünkben – megszabadítani az Ő váltsága által. De ehhez szükséges részünkről is valóságos küzdelem ez ellen az emésztő bűn ellen.

Egész tudatosan le kell mondanunk minden ilyen bűnös kívánságról: „Nem akarok semmit, amit nem Te adsz nekem, én Istenem! Ha Te nem adod nekem ennek az embernek a szeretetét, akkor azt én sem kívánom bírni! Neked adom őt!"

Csak akkor tud segíteni rajtunk Isten, ha ezt a személyt és az ő szeretetére való igényünket mindig újra és újra odaadjuk és valóban az oltárra tesszük. Különben olyanok vagyunk, mint az a beteg, akin nem lehet segíteni – még ha a legjobb orvosságot adnák is neki –, mert a betegségét okozó környezetén nem akar változtatni. Ezért tegyük meg, hogy azt a személyt, akinek szeretetére és elismerésére féltékenyen gondoltunk, egészen eleresztjük.

Vagyis, ne ellenőrizzük, hogy ő más valakivel van-e, afelé tanúsít-e szeretetet – semmi igényt ne formáljunk iránta.

Jézus csak azt tudja szabaddá tenni, aki meg is akar szabadulni, és ehhez készsége jelét adja. Máskülönben az a kötél, amely egy emberhez köt, hovatovább a sátánhoz és az ő birodalmához köt bennünket; egész valónkat. Hiszen a féltékenység annak a jele, hogy Jézust nem igazán szeretjük, és „testiek" vagyunk.

„Mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-e, és nem ember szerint jártok-e?" (1Kor 3,3)

A testi kívánságra a Szentírás szörnyű ítéletet mond: az ilyenek nem mennek be Isten országába.

Ha egy szent elrémülés a féltékenység miatt bűnbánatra vinne, akkor az elveszítené hatalmát fölötted. Akkor tudja a Bárány vére, amely megtisztít minden bűntől, egyre jobban megnyilvánítani hatalmát.

Jézusnak ez a megváltó vére – ha azt a féltékenység bűne miatt hívjuk segítségül újra és újra – erős arra, hogy megszabadítson ebből a mérgezésből.

Jézus erősebb, mint a bennünk levő erők, az Ő győzelme halálra kárhoztatta azokat. Ahol a bűnös, megkötöző szeretetet a halálba adjuk, a lélekben egy új, isteni szeretet támad fel. Ez a szeretet Jézusból való és szabad azoktól a kötelékektől, amelyek az emberekhez és az emberek birtokolni akarásához kötnek.

Jézus szerezte meg számunkra ezt a szeretetet. Azoknak akarja Ő adni, akik készek bűnös szeretetüket halálba adni, és hitben elfogadni Jézusnak számunkra szerzett Igazságát és szeretetét.

Csak az ilyenek mennek be Isten Városába és az Ő dicsőségébe, akik – amint írva van – győzedelmesek lettek a bűn elleni harcban.

M. Basilea Schlink

(A Mária-nővérek engedélyével közöltük.)

Tartalomjegyzék

Katona István: Az Úr szeretete új erőt ad! .. 3
K. J.: Millenium millenarizmus nélkül (1.) ... 4
Bryan Holl vértanúsága 8
R. A.: Isten szeret! 11
Marianna: Az Úr meggyógyított 12
Minden pillanat kincs 13
Bartha Gizella: »Semmire sem használható« 14
Kunszabó Zoltán: Újuljatok meg Lélekben! 16
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad – Féltékenység 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Szeptember 18-án a budapesti sportarénában **Katolikus Megújulási Találkozó** lesz. Reggel 9.00 órakor gyülekezés, 10.00 előadás, 11.15 második előadás (R. Cantalamessa), 12.30 szentségimádás, 13.30 szünet, 15.15 szentmise, 16.45 harmadik előadás, 17.30 imaszolgálat (19.30-tól 23.00-ig dicsőítő koncert Csiszér László és mások előadásában).

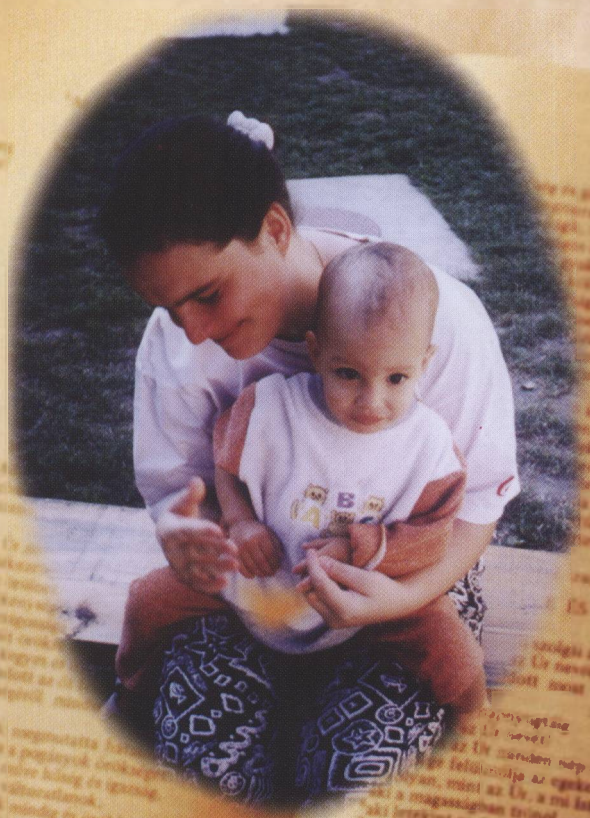
¤ Júliusban megjelentettük **Robert de Grandis: A gyógyító szolgálat kézikönyve** című könyvét (550.–Ft)

¤ Október 16-án a Magyar Szentek Templomában 10.00-17.00-ig az **Emmausz közösség konferenciát tart a gyógyító szolgálatról**. Elsősorban azokat várjuk, akik imacsoportjaikban gyakorolják a közbenjárást beteg testvéreikért. Természetesen azok is jöhetnek, akiket érdekel a gyógyító szolgálat. Előadók: Varró István, Magyar Judit, Katona István. Szentmise du. 3.00-kor, utána közbenjáró ima.

¤ **Őszi szemináriumok** októberben: 4-én „Élet a Lélekben" szeminárium; 6-án „Gyógyító" szeminárium; 7-én „Szemlélődő" szeminárium. Mindhárom este 18.00 órakor kezdődik. Jelentkezni lehet a 222-53-06-os telefonszámon, hétfőtől péntekig 10.00-16.00-ig.

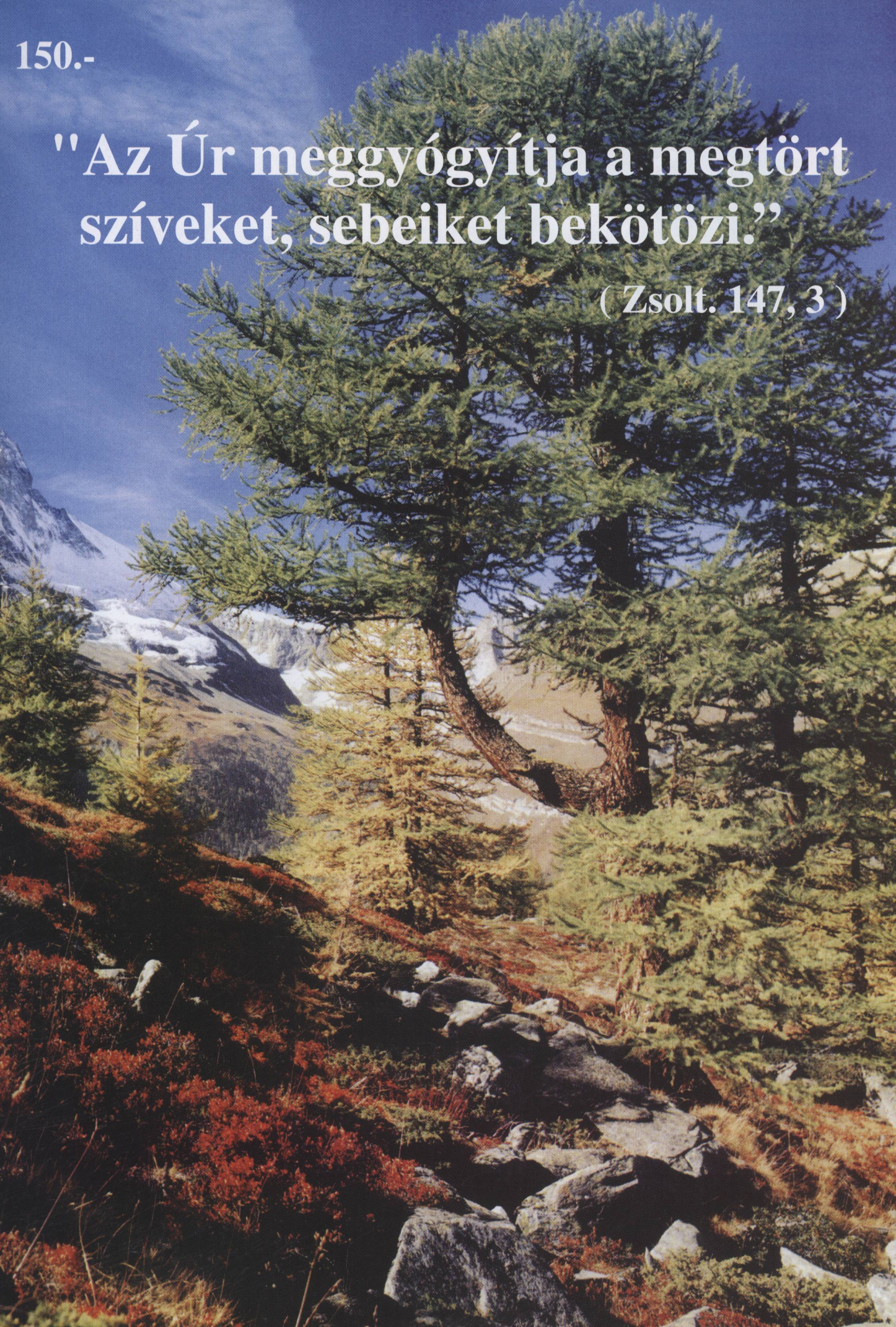
Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"Máriának semmije sincs, amit magáénak tekintene - azért tudja a többi embernek a legjobbat továbbadni: a végtelenül önzetlen Isten kegyelmét. Akkor jutunk el igazán Istenhez, amikor kiüresítjük magunkat és szegénnyé, meg rejtetté leszünk, mint Mária"

(Merton)

150.-

"Az Úr meggyógyítja a megtört szíveket, sebeiket bekötözi."
(Zsolt. 147, 3)